

فرازی از ابتدای خطبه ی حضرت فاطمة الزهرا (سلام الله علیها) که به ما می آموزد که چگونه کلام را آغاز کنیم.

<?xml encoding="UTF-8">

بسم الله الرحمن الرحيم

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى مَا أُنْعَمُ ، وَ لَهُ الشُّكْرُ عَلَى مَا أُلْهِمَ ، وَ الثَّنَاءُ بِمَا قَدَّمَ مِنْ عُمومٍ

نِعْمِ ابْتَدَاهَا ، وَ سُبُوغِ آلاءِ أَسْدَاهَا ، وَ تَمَامِ مَنَنِ وَالَاهَا ! جَمَّ عَنِ الْإِحْصَاءِ

عَدْدُهَا ، وَ نَائِي عَنِ الْجَزَاءِ أَمْدُهَا ، وَ تَفَاوُتِ عَنِ الْإِدْرَاكِ أَبْدُهَا ، وَ نَدْبَهُم

لِاسْتِزَادَتِهَا بِالشُّكْرِ لِاتِّصَالِهَا ، وَ اسْتَحْمَدَ إِلَى الْخَلَائِقِ بِإِجْزَالِهَا وَ تَنَّى

بِالنَّدْبِ إِلَى أُمْتَالِهَا .

خدا را بر نعمت هایش سپاس می گویم، و بر توفیقاتش شکر میکنم، و بر مواهبی که ارزانی داشته، ثنا می خوانم. بر نعمت های گسترده ای که از آغاز به ما داده. و بر مواهب بی حسابی که به ما احسان فرموده و بر عطایای پی در پی که همواره ما را مشمول آن ساخته. نعمت هایی که از شماره و احصاء بیرون است. و بخاطر گستردگی در بستر زمان هرگز قابل جبران نیست. و انتهای آن از ادراک انسان ها خارج است. بندگان را برای افزایش استمرار این مواهب به شکر خویش فرا خوانده. و خلائق را برای تکمیل آن به ستایش خود دعوت نموده. و آنان را برای به دست آوردن همانند آن ها تشویق فرموده.

وَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، كَلِمَةً جَعَلَ الْإِخْلَاصَ تَأْوِيلَهَا، وَصَمَّنَ الْقُلُوبَ مَوْضُولَهَا، وَ أَنْارَ فِي

الفِكرِ مَعْقُولَهَا. الممتنعُ مِنَ الأبصارِ، رُؤْيَتْهُ، وَ مِنَ الألسُنِ صِفَتْهُ وَ مِنَ الأوهامِ كَيْفِيَّتُهُ.

و من شهادت می دهم که معبودی جز خداوند یکتا نیست. بی مثال است، و شریکو مانند ندارد. این سخنی است که روح آن اخلاص است، و قلوب مشتاقان با آن گره خورده، و آثار آن را در افکار پرتو افکن شده. خدایی که رؤیتش با چشم ها غیر ممکن است، و بیان اوصافش با این زبان محال، و درک ذات مقدّسش برای عقل و اندیشه ها ممتنع است.